

Sygn. akt II K 355/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Sereda

Protokolant: Anna Bodalska Krydowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku – Agaty Osowskiej

po rozpoznaniu w dniach 21 września 2017 roku, 23 stycznia 2018 roku, 27 marca 2018 roku i 10 kwietnia 2018 roku sprawy P. M., s. M. i J. zd. A., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że w dniu 23 stycznia 2015 r. w O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z A. C., z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej z rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. B. (1) w łącznej kwocie 660,51 zł. na szkodę M. B. (1)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

orzeka:

w ramach zarzucanego oskarżonemu P. M. czynu ustala, że w dniu 23 stycznia 2015 roku w O., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej dokonał kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego prowadzonego przez (...) na rzecz M. B. (1) w kwocie 176,65 zł. na szkodę M. B. (1) co wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 119 § 1 kw i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie wobec oskarżonego P. M., zaś kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,

Sygn. akt II K 355/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 10 kwietnia 2018 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2015 roku około godziny 14:00 oskarżony P. M. zadzwonił do swojego znajomego - pokrzywdzonego M. B. (1) z prośbą o pożyczenie mu 50 złotych. Pokrzywdzony zgodził się, a ponieważ nie miał pieniędzy w gotówce umówili się, że razem pojedą je wypłacić z bankomatu. Oskarżony wraz ze swoim szwagrem A. C. przyjechali samochodem po pokrzywdzonego i wszyscy razem pojechali do bankomatu. Pokrzywdzony wypłacił pieniądze i pożyczył oskarżonemu 50 złotych, po czym oskarżony wraz z A. C. odwiózł pokrzywdzonego do domu. Po upływie około godziny będąc w domu M. B. (1) zorientował się, że nie ma swojego portfela z zawartością m.in. dowodu osobistego oraz karty bankomatowej (...). Wówczas zadzwonił do oskarżonego i powiedział, że w jego samochodzie zostawił portfel, na co oskarżony stwierdził, że to sprawdzi. Po jakimś czasie oskarżony oddzwonił do pokrzywdzonego informując, że nie znalazł portfela.

Portfel ten wraz z zawartością, w tym z kartą bankomatową (...) wystawioną na nazwisko pokrzywdzonego M. B. (1), w samochodzie oskarżonego znalazł A. C.. Jeszcze tego samego dnia tj. 23 stycznia 2015 roku A. C. udał się sam do

sklepu przy ul. (...) w O., gdzie zrobił zakupy płacąc kartą bankomatową (...) należącą do pokrzywdzonego M. B. (1). Następnie, również w dniu 23 stycznia 2015 roku, A. C. wraz z oskarżonym P. M. udali się do sklepu (...) przy ulicy (...) w O., gdzie wspólnie dokonywali zakupów. A. C. płacił za te zakupy również przywłaszczoną uprzednio kartą bankomatową (...) wystawioną na dane pokrzywdzonego. Płatności dokonywał w systemie (...), czyli bez konieczności wpisywania kodu PIN. Mężczyźni w sklepie (...) czterokrotnie robili w tym dniu zakupy i każdorazowo tak dobierali produkty, by łączna kwota do zapłaty nie przekroczyła 50 złotych. Zrobili zakupy za kwoty odpowiednio: 41,59 zł., 48,70 zł., 43,34 zł. oraz 42,98 zł. czyli łącznie za kwotę 176,65 zł. Przy piątej próbie zrobienia zakupów okazało się, że karta została zablokowana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień oskarżonego P. M. (k. 40 i k. 68 oraz k. 37-38 akt sprawy sygn. akt II K 165/15 k. 37-38),
- częściowych zeznań pokrzywdzonego M. B. (1) (k. 41-42 oraz k. 1-5 akt sprawy sygn. akt II K 165/15),
- częściowych zeznań świadka A. C. (k. 61-62 oraz k. 58-59 akt sprawy sygn. akt II K 165/15),
- zeznań świadka M. B. (2) (k. 60 oraz k. 42-43 akt sprawy sygn. akt II K 165/15),
- innych dowodów ujawnionych i przeprowadzonych na rozprawie tj.:

- z akt sprawy SR w Otwocku sygn. akt II K 165/15: wydruku z CEL (k. 7, k. 17, k. 22), wydruku z bazy KSiP (k. 8, k. 18-19, k. 23-31), wydruku operacji na koncie bankowym (k. 9), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego (k. 10), protokołu zatrzymania osoby (k. 11, k. 62), protokołu przeszukania pomieszczeń gospodarczych (k. 12-13), protokołu przeszukania samochodu (k. 14-15), tablicy poglądowej (k. 40-41), informacji o karalności oskarżonego (k. 71-72), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 1095/12 (k. 89), odpisu wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 199/97 (k. 90), protokołu oględzin rzeczy (k. 94-98), nagrań zarejestrowanych na płytach DVD (k. 99), wykazu dowodów rzeczowych (k. 100), postanowienia Prokuratury Rejonowej w Otwocku o umorzeniu śledztwa w części, sygn. akt 1Ds 91/15 (k. 104), informacji o dochodach oskarżonego (k. 139), wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku sygn. akt II K 165/15 (k. 168-169);

- z akt sprawy Sądu Rejonowego w Otwocku II K 355/16: informacji o karalności oskarżonego (k. 14-16, k. 65).

Oskarżony P. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że nic mu nie wiadomo o portfelu pokrzywdzonego, nie widział go w samochodzie. Pokrzywdzony pytał go czy wziął jego portfel, a on mu powiedział, że on nie, ale domyśla się kto go wziął. Jak stwierdził domyślił się, że kartą pokrzywdzonego mógł płacić A. C., ponieważ tego dnia kilka razy robił zakupy, a jednocześnie wówczas nie zarabiał. Stwierdził, że wraz z A. C. był raz w (...) (...), ale nie stał z nim przy kasie i nie widział czym płacił. Przed Sądem oskarżony ponadto wyjaśnił, iż A. C. zna od 2007 roku. W dniu zdarzenia poszli razem do (...) (...), ponieważ A. C. chciał kupić prezent siostrzenicy. Oskarżony poszedł z nim by mu doradzić, a przy okazji na przysłowiowe piwo. Płacił wtedy A. C., jednak oskarżony nie był przy tym. Dodał, że A. C. utrzymywał się wtedy z prac dorywczych.

Wyjaśnienia oskarżonego P. M. w przeważającej części są niewiarygodne. Za wiarygodne Sąd uznał jedynie stwierdzenie oskarżonego, iż był razem z A. C. w sklepie (...). W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w nagraniu z monitoringu w/w sklepu. Natomiast w pozostałej części Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. Przede wszystkim są one nielogiczne i niespójne, a nadto sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym. Stwierdzić należy, iż nagrania z monitoringu sklepu (...) przeczą twierdzeniom oskarżonego, aby w dniu zdarzenia był w tym sklepie tylko raz. Na zapisie z kamer dokładnie widać, że wchodził on do sklepu pięciokrotnie. Kompletnie nielogiczne i sprzeczne wewnętrznie są wyjaśnienia oskarżonego odnośnie tego, czy oskarżony wiedział o przywłaszczeniu przez A. C. karty bankomatowej pokrzywdzonego oraz płacenia za zakupy tą kartą. Przede wszystkim twierdzenia oskarżonego, że nie wie nic na temat portfela pokrzywdzonego, a z drugiej

strony, że domyśla się iż wziął go A. C., są ze sobą sprzeczne. Nadto jak wynika z wyciągu z konta bankowego pokrzywdzonego, jak też z zapisu kamer monitoringu sklepu (...), oskarżony i A. C. będąc w tym sklepie dokładnie przeliczali wartość towarów, które wkładali do koszyka, tak by ich łączna suma nie przekroczyła 50 złotych, a tym samym by mogli dokonać transakcji bez użycia kodu PIN. Okoliczność taka może nie byłaby zaskakująca gdyby nie fakt, że mężczyźni powtórzyli tę czynność pięciokrotnie, przy czym za piątym razem nie dokonali zakupu, ponieważ karta została zablokowana. Jednocześnie oskarżony sam stwierdził, iż miał świadomość, że w tamtym czasie A. C. nie zarabiał pieniędzy, zatem dokładnie wiedział, że nie posiada żadnych środków pieniężnych. Jednocześnie nie można pominąć faktu wynikającego z zeznań pokrzywdzonego, że dzwonił on do oskarżonego informując o zaginięciu portfela jeszcze zanim oskarżony wraz z A. C. dokonali przedmiotowych zakupów. Zatem nie ulega wątpliwości, iż oskarżony dokładnie wiedział że karta, którą płacił za wspólne zakupy A. C. należała do pokrzywdzonego. Dlatego też w opisaney wyżej części Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, bowiem stanowiły one jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej grożącej mu za zarzucany czyn.

Zeznania świadka M. B. (1) częściowo zasługują na wiarę. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Są one bowiem spójne, jasne i logiczne, pokrzywdzony szczegółowo i chronologicznie opisał w nich przebieg zdarzeń z dnia 23 stycznia 2015 roku. Zeznania pokrzywdzonego w tej części znajdują potwierdzenie w wydruku z jego konta bankowego, w zapisie z monitoringu sklepu (...), oraz częściowo w zeznaniach świadka A. C.. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego złożonym bezpośrednio przed Sądem. Pokrzywdzony zupełnie zmienił wówczas swoje zeznania w porównaniu do tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym twierdząc, że nic nie wie w tej sprawie, że na pewno na Policji nie mówił, kto wziął pieniądze i żeby ścigać oskarżonego. Zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie są nie tylko sprzeczne z jego wcześniejszymi zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, ale także pozostają w sprzeczności z pozostałym w/w wiarygodnym materiałem dowodowym. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, że to pokrzywdzony sam zawiadomił Policję o przedmiotowym przestępstwie, zaś po złożeniu zeznań potwierdził, że przeczytał ich treść i jest ona zgodna, co potwierdził własnoręcznym podpisem. W ocenie Sądu, zmiana zeznań przez pokrzywdzonego na rozprawie wynikała z faktu, że oskarżony jest jego znajomym, emocje od czasu zdarzenia opadły i pokrzywdzony treścią swoich zeznań chciał poniekąd chronić oskarżonego przed grożącą mu odpowiedzialnością karną za popełniony czyn. Dlatego też w w/w zakresie Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego M. B. (1).

Za wiarygodne w części Sąd uznał zeznania świadka A. C.. Zaznaczyć należy, iż w postępowaniu przygotowawczym składał on wyjaśnienia w charakterze podejrzanego. Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka w części, w której twierdził, że znalazł w samochodzie oskarżonego portfel pokrzywdzonego, przywłaszczył go, po czym poszedł do sklepu przy ul. (...) gdzie zrobił zakupy płacąc kartą pokrzywdzonego, a następnie poszedł z oskarżonym do sklepu (...). W tym zakresie zeznania świadka są spójne i logiczne, znajdują potwierdzenie w uznanej przez Sąd za wiarygodną części zeznań pokrzywdzonego oraz w zeznaniach świadka M. B. (2), a także w zapisie nagrania z monitoringu sklepu (...) i w wydruku z konta pokrzywdzonego. Sąd odmówił natomiast wiarygodności twierdzeniom świadka, iż okłamał oskarżonego, że na maszynach wygrał 50 złotych stąd ma pieniądze i dlatego liczy wartość zakupów, a także że owszem był kilka razy w (...) (...), ale nie za każdym razem z oskarżonym. Przede wszystkim nawet sam oskarżony nie potwierdził, że świadek mówił mu o wygranej „na maszynach”. Nadto z zapisu monitoringu wynika, że świadek wraz z oskarżonym był w sklepie (...) pięć razy, czyli za każdym razem kiedy dokonywał lub próbował dokonać zakupów. Dlatego też w tym zakresie Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka A. C..

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadka M. B. (2) (poprzednie nazwisko Karda). Zeznania te są bowiem jasne, spójne, logiczne i konsekwentne i brak jest w sprawie jakiegokolwiek dowodu przeczącego twierdzeniom świadka M. B. (2). Dlatego też Sąd nie znalazł żadnych powodów do kwestionowania ich wiarygodności.

Ponadto Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie, jak również dowód z odtworzonych na rozprawie nagrań z monitoringu zarejestrowanych na płytach DVD znajdujących się na karcie 99 akt sprawy. Żadna ze stron nie kwestionowała bowiem wiarygodności ani autentyczności w/w dowodów, a w połączeniu z

pozostałym uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym, dowody te pozwalają na odtworzenie pełnego i rzeczywistego obrazu czynu popełnionego przez oskarżonego.

P. M. został oskarżony o to, że w dniu 23 stycznia 2015 r. w O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z A. C., z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej z rachunku bankowego prowadzonego na rzecz M. B. (1) w łącznej kwocie 660,51 zł. na szkodę M. B. (1), tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Czyn z art. 278 § 1 k.k. popełnia ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przedmiotem ochrony czynu zabronionego art. 278 k.k. jest własność i posiadanie rzeczy. Przedmiotem czynności wykonawczej jest cudza rzecz ruchoma, co oznacza, że ma ona właściciela i jest nim osoba inna niż sprawca. Czynność sprawcza polega na zaborze. Zabór polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejściu we własne władztwo sprawcy. Stroną podmiotową kradzieży jest umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, w celu przywłaszczenia (*animus rem sibi habendi*).

Z kolei kradzież lub przywłaszczenie sobie cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Minimalne wynagrodzenie w Polsce od 1 stycznia 2018 roku wynosi 2100 zł., w związku z czym 1/4 minimalnego wynagrodzenia to kwota 525 złotych.

Zgromadzony w niniejszej sprawie i uznany przez Sąd za wiarygodny materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony P. M. w dniu 23 stycznia 2015 roku działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. w sklepie (...) w O. przy ul. (...) czterokrotnie dokonał zakupów na łączną kwotę 176,65 zł. płacąc za nie uprzednio przywłaszczoną kartą bankomatową wystawioną przez (...) na dane pokrzywdzonego M. B. (1). Tym samym oskarżony P. M. działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. dokonał kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego prowadzonego przez (...) na rzecz M. B. (1) w łącznej kwocie 176,65 zł. na szkodę pokrzywdzonego. W świetle zgromadzonego w sprawie i uznanego za wiarygodny materiału dowodowego nie ulega żadnej wątpliwości, iż oskarżony dokładnie wiedział, że karta bankomatowa której używa do dokonywania płatności za wspólne zakupy A. C. należy do pokrzywdzonego. Pokrzywdzony wcześniej poinformował oskarżonego o pozostawieniu w jego samochodzie portfela z zawartością m. in. przedmiotowej karty bankomatowej, zaś oskarżony wiedział że A. C. nie pracuje i nie ma pieniędzy. Wybierając w sklepie produkty oskarżony wraz z A. C. każdorazowo liczyli ich łączną wartość tak by nie przekroczyła ona 50 zł., a tym samym by móc płacić kartą pokrzywdzonego bez użycia kodu PIN. Oskarżony popełniając w/w czyn zabroniony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Brak jest natomiast w przedmiotowej sprawie jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że oskarżony P. M. wspólnie i w porozumieniu z A. C. dokonał kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego prowadzonego przez (...) na rzecz M. B. (1) poprzez zrobienie zakupów przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej pokrzywdzonego w sklepie przy ulicy (...) w O.. Przede wszystkim zaprzeczył temu nie tylko oskarżony P. M., ale również A. C.. Ponadto faktu tego nie potwierdziła świadek M. B. (2) – ekspedientka zatrudniona w w/w sklepie w dniu zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd po uprzedzeniu stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu P. M., w ramach zarzucanego mu czynu ustalił, że w dniu 23 stycznia 2015 roku w O., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej dokonał on kradzieży pieniędzy z rachunku bankowego prowadzonego przez (...) na rzecz M. B. (1) w kwocie 176,65 zł. na szkodę M. B. (1). Powyższym zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., nie zaś znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego w/w wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Przedmiotowy czyn z art. 119 § 1 k.w. popełniony został przez oskarżonego w dniu 23 stycznia 2015 roku. Jego karalność ustala zatem w dniu 23 stycznia 2017 roku. Zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

wobec przedawnienia karalności umorzył postępowanie wobec oskarżonego P. M. o wyżej opisany czyn z art. 119 § 1 k.w., zaś kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.